

ЛЕГЕНДА ПРО РИМСЬКИЙ ЛІС

Колись, у далеку сиву давнину, в долині річки Самоткань одними з перших господарів пасовищ були загадкові киммерійці, пастухи-кочівники. Їх витіснили

племена скіфів, а тих, в свою чергу, сармати. Наші степи були свідками великого переселення народів і боротьби місцевого населення – слов'ян – проти готів в союзі з гунами.

Одного разу, ніхто не пам'ятає коли саме, поблизу гирла річки Самоткань було засноване містечко Римове, назване так воїнами, які повернулися з походу гунської армії Атілли на справжній Рим. Біля поселення стіною

стояв великий різнолистяний ліс, названий теж Римським... (Люди, де б вони не знаходилися, намагалися селитися, будувати своє житло поблизу річок, озер або лісу) Важко було вціліти Римову на шляху великого переселення народів, що котилися з глибини Азії на Захід.

У середині XI століття, витіснивши печенігів, у придніпровських степах з'являються половці . Самі себе вони називали кипчаками. Назва половці начебто пішла від пологового, солом'но-білого кольору їх шапок. Найбільші половецькі центри – кочовища розміщувались на нашій сучасній території.

Не мирилися осілі селяни-землероби з прийшлими кочівниками, не раз вступали з ними у смертельні бої. Бо майже два століття, від їх появи в придніпровських степах і до знищення монголо-татарами, відбувались постійні набіги половців на русичів. Швидкість і невловимість степових вершників вражала. Від безперервних ворожих нападів пустила земля.

Та все ж береги повноводної Самоткані, вкриті густим лісом, ховали поселення місцевого люду. У IX-X столітті, коли набирала сили Київська Русь, коли пливли Дніпром униз до моря, з варяг у греки, як військові, так і купецькі каравани суден, тут постійно стояли на чатах сторожові пости-застави київських дружинників, аби своєчасно попередити про набір печенізьких, а пізніше половецьких орд.

Володимир Мономах згадує у своєму «Поученні о походе на Римов» один-єдиний похід правобережжям Борисфена-Дніпра в 1103 році. Тоді ж

Його військо нанесло великої поразки половецьким князям за містечком Римовим. Це був один з десятків чи й більше войовничих походів Володимира Мономаха.

Та не так довго панував мир в місті Римові, бо через 82 роки воєначальник половців Кончак зі своїм військом, повертаючись з удалих набігів на території вздовж Борисфена, згадав про місто Римове і вирішив помститися йому за минуле.

Він форсував ріку і «пішов приступом до города Римова, а римовичі заперлися в городі. І коли вони вилзли на забрала, то тут за божим промыслом упали дві городнині (частина дерев'яної стінки валу) з людьми прямо до ворогів і на городян найшов страх. І котрі ж городяни вийшли з города і билися, ходячи по римівському болоту, то ті уникнули полону, а хто zostався в городі, то ті всі взяті були», - розповідають сторінки «Літопису Руського за Іпатьєвським списком». Мабуть, саме про це йдеться у всесвітньовідомому «Слову о полку Ігоревім»: «...це у Римі кричать під саблями половецькими».

Розгром половцями, а далі татаро-монгольська навала в XIII столітті спустошили і знищили місто, та цілком обезлюднити цим містам завадив Римський ліс. Він став схованкою для русичів, даючи гриби-ягоди та дичину для харчування, а ще деревину для побудови житла, господарських будівель й опалення та приготування їжі. А річка давала рибу і воду. Біля річок завжди були плавні, а це – відмінні випаси для скотарства, заготоввлі сіна для зимівлі скотини. Навкруги незорі степи з прекрасним чорноземом. Так і врятувалися люди. А потім тут шукали волю козаки, і з їхнього зимівника постав наш красень – Верхньодніпровськ.

...Давно вже немає Римова, та пам'ять про нього зберігає наш чудовий ліс. У шелесті листя і пташиному тьохканні можна почути, якщо дуже прислухатись, дзвін шабель, тупіт кінських копит та крики наших далеких предків, які жили, кохали, воювали, охороняли і дбали про свою рідну землю.

*Верхньодніпровська міська
бібліотека для дітей*

